

líčení, že se hájil posléz uvedenými okolnostmi, žádost tato byla však nalézacím soudem zamítnuta.

Jak již bylo podotčeno, potvrdil A., že mu stěžovatel vzkázal, aby ho kritického dne zastupoval na pohřbu ve V. Nalézací soud neměl příčiny, aby zvláště uvažoval o správnosti tohoto údaje A., když stěžovatel vůbec nepopřel, že jeho vzkaz A-ovi zněl tak, jak jej tento potvrdil.

Nejvyšší soud neztotožňuje se s právním názorem soudu první stolice, že zavinění stěžovatelovo spočívá také v tom, že ustanovil stavbyvedoucím osobu, jež k tomu nebyla plně kvalifikována, neboť rozsudková zjištění neposkytují dostatečné opory pro závěr, že stěžovatel mohl předpokládati, že spoluobžalovaný A. nezná předpisu o vyztužení vykopávek, zvláště, když znalec seznal, že vykopávky dělají také stavební dělníci a že obžalovaný B. vzhledem k tomu, že A. pracoval jako přední dělník již v roce 1935, mohl předpokládati, že A. skutečně rozumí všem pracem v oboru stavitelském, a když A. doznal, že věděl, že dělník musí vykopávku vyztuzit.

Pokud se týče účasti A. na pohřbu, pochybil rozsudek, uvedl-li nepřítomnost A-ovu, B-em zaviněnou, v souvislost s nehodou M-ovi se přihodivší. Neboť vychází-li se z rozsudkového zjištění, že se A. vrátil s pohřbu o 13. hodině na stavbu a že k úrazu M. došlo teprve dvě hodiny nato, nelze již říci, že tento smrtelný úraz, který se stal teprve kolem 15 hod., je v příčinné souvislosti se stěžovatelem zaviněnou nepřítomností A. Naopak nemá již s ní nic společného, nýbrž je jen ještě v souvislosti s tím, že M. neuposlechl příkazu přítomného A., pokud se týče s druhou nepřítomností A. — u oběda — k níž B. již nezavdal podnětu, tedy s tím, že se A. nepostaral a zbavil se možnosti postarati se o to, aby M. příkazu mu daného uposlechl, a že ho nechal pokračovati ve vykopávce, aniž vyztužení provedl, krátce řečeno, jen s netečností A-ovou, za niž však B. nemůže býti činěn zodpovědným, jak již dříve bylo dovozeno.

Neodpovídá tudíž obžalovaný B. za přečin podle § 335 tr. z. z toho důvodu, že nařídil účast A-ovu na pohřbu, ani vůbec za to, že A. neznal dostatečně předpisy a choval se netečně.

Ovšem nemůže to zbaviti obžalovaného B. veškeré trestné zodpovědnosti. Neboť i když tu není příčinné souvislosti mezi tvrzenou nedbalostí B. a smrtí M., přece je tu skutková podstata trestného činu, a to přestupku podle § 431 tr. z., nevyžadujícího za jinak stejné skutkové podstaty škodného výsledku, a to v tom, že stavitel B. zavinil ohrožení nebo zvětšil ohrožení tělesné bezpečnosti lidí na stavbě pracujících svým příkazem, aby se A. se stavby vzdálil na delší dobu, a že se nepostaral o jiný dozor, čímž dal příčinu k tomu, že stavební práce byly konány bez předepsaného odborného dozoru, a tím byla ohrožována tělesná bezpečnost dělníků na stavbě v práci pokračujících. Toho si obžalovaný B., jakožto stavitel, nemohl býti nevědom. Bylo proto, vyhovujíc částečně zmateční stížnosti obžalovaného B., uznati jak se stalo.

Čís. 5847.

Odvolací súd nemá oboru pôsobnosti (§ 384, čís. 4 tr. p.) k vecnému rozhodovaniu o odvolaní obžalovaného z usnesenia vynesného v sedení podľa § 7, odst. 2 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n., bolo-li ono

sedenie konané v neprítomnosti obžalovaného a nebol zachovaný postup podľa § 1, odst. 5 zákona čis. 8/1924 Sb. z. a n.

(Rozh. zo dňa 13. marca 1937, Zm III 90/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin podvodu v dôsledku zmätočnej sťažnosti obžalovaného z moci úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čis. 4 tr. p. zrušil usnesenie vrchného súdu spolu s hlavným odvolacím pojednávaním a s celým pokračovaním, konaným po vynesení usnesenia krajského súdu a nariadil krajskému súdu, aby ďalej pravidelne pokračoval podľa 5. odst. § 1 zákona čis. 8/1924 Sb. z. a n.; zmätočnú sťažnosť poukázal na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Proti usneseniu vrchného súdu podal obžalovaný zvoleným obhájcom zmätočnú sťažnosť na základe § 385, čis. 2 tr. p. pre nepovolenie podmieneného odkladu výkonu trestu.

Pri preskúmaní veci z úradnej moci zbadal najvyšší súd, že pojednávanie o podmienenom odsúdení, ktoré sa riadi v smysle ustanovenia § 7, odst. 2 zák. čis. 562/1919 Sb. z. a n. podľa zásad platných pre hlayné pojednávanie, bolo u krajského súdu konané v neprítomnosti obžalovaného, za podmienok § 1 zák. čis. 8/1924 Sb. z. a n., že však usnesenie krajského súdu nebolo obžalovanému doručené s poučením o možnosti podať odpor a odvolanie podľa § 4 zák. čis. 8/1924 Sb. z. a n.

Podľa ustanovenia § 1, odst. 5 citovaného zákona musí byť obžalovanému, nebol-li pri pojednávaní o podmienenom odsúdení osobne prítomný, usnesenie o tom buď sdelené dožiadaným sudcom, alebo písomne doručené, s poučením o možnosti podať odpor a odvolanie podľa § 4 citovaného zákona.

Keď sa to však nestalo, predložil krajský súd spisy vrchnému súdu proti ustanoveniu 1. odst. § 396 tr. p. predčasne a vrchný súd sa pustil predčasne do meritorného rozhodovania, lebo nie je vylúčené, že obžalovaný podá proti usneseniu krajského súdu odpor, alebo odvolanie podľa § 4 zák. čis. 8/1924 Sb. z. a n. Z toho plynie, že vrchný súd nemal ešte k meritornému rozhodovaniu oboru pôsobnosti. Je tu tedy zmätok podľa § 384, čis. 4 tr. p., ktorého v smysle posl. odst. citovaného paragrafu treba dbať z úradnej povinnosti.

Čís. 5848.

Potrestanie pachateľa pre trestné činy uvedené v § 338, odst. 1 tr. zák. len pokarhaním neprichádza v úvahu (§ 17, odst. 3 zák. čl. XXXVI:1908) pre otázku zpätivosti a tedy ani v prípade kvalifikácie podľa § 338 tr. zák.

Pri korekcionizácii zločinu na prečin (§§ 92, 20 tr. zák.) treba použiť zákonných ustanovení, platných pre prečiny, i čo do trvania vedľajších trestov straty úradu a volebného práva do obcí.

(Rozh. zo dňa 13. marca 1937, Zm IV 99/37.)